

Apácák a Szent István parkban

VISSZHANG - LXV. évfolyam, 39. szám, 2021. október 1.

Egy fénykép Kis Jánosnak

A felvételen nem a filozófust látjuk, a *Facebookon* terjedő fotón két apáca időzik a Szent István parkban. László Éva munkáján az apácák épp befejezték a reggelijüket, és most egy kőasztal két oldalán pihennek. Egyikük, ő lehet a fiatalabb, ültében enyhén előredől, fejtartása árulkodó: nem vesz tudomást arról, mi történik körülötte. Társnője oldalára fordulva fekszik az asztal túlfelén lévő kőpadon. Az arcát is jobban látjuk, a délelőtti szeptemberi nap apró, bőrbetegségnek tűnő foltokat szórt rá. Alszik, így átmenetileg ő is távolabb kerül a park madárzajos világától. Az asztalon étkezésük szerény nyomai, félig üres műanyag edények, pontosan meg nem határozható rendeltetésű papírdarabok, egy újság, esetleg szórólap vagy térkép, de az sem kizárt, hogy gyűrött csomagolópapír. Amit látunk, az a készülődésről szól, percek vagy akár másodpercek múlva mindketten felneszelnek, az egyikük fölemeli a fejét, a másik pedig felül a padon és gyors pillantással tisztázza, hol, hová dőlt le korábban. Nem kérdéses az sem, hogy nem ismerik Kis Jánost, és persze a filozófus sem ismerheti őket. Vagy mégis? Az mindenesetre tény, hogy közös erősségük az eltökélt ragaszkodás a mindenkit megillető autonómiához. Ha hihetünk a fénykép igazságának, az apácák tudnak valamit az emberről, és még mikor öntudatuk rövid időre pihenőt tart is, biztosak lehetünk benne, hogy hűek maradnak ehhez a tudáshoz. Ahogy Kis János sem enged több mint hét évtizede a szigorú szeretetből, amellyel tapintatosan mérlegel igazságot és hamisságot. A fényképen két apáca pihen. Várják, hogy János átmenjen a pesti partra, és egy délelőtt feléjük sétáljon.